

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש
פרשת דברים (חזון)

הגיליון השבועי לכל יהודי 865

ג' במנחם-אב התשס"ג
(1.8.03)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד — המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

חב"ד

יש חדש

לוח הסיומים ברדיו

השנה נערכים סיומי מסכת מדי יום בתשעה הימים בחמש רשתות רדיו. הנה פירוט (חלקי): ברשת מורשת של קול-ישראל (104.8, 88.5), מדי ערב ב-7:05. ב'קול חי' (93), מדי ערב ב-8:20 (או קצת אחר-כך). ב'קול הנשמה' (101.7, 102.4, 98.1), ב-3:55 אחה"צ. ב'ערוץ שמח' (88.8, 98.8, 95.8, 96.3), בשעה 5:30 אחה"צ. ב'קול החסד' (105.7, 99, 104.4, 92.1, 93.7), ב-6:30 אחה"צ. בכמה מהתחנות ישודרו לאחר הסיומים שיעורים בענייני המקדש ובין המצרים. ביום שישי ובמוצאי-שבת יהיו הסיומים והשיעורים בשעות אחרות, כמובן.

יסוד המזבח

חוברת-עזר לביאור מונחים בענייני המקדש והקרבנות יצאה-לאור על-ידי איתאל בר-לוי, ושמה **יסוד המזבח**. החוברת תסייע לעוסקים בלימוד ענייני המקדש ועבודתו, והיא שימושית בימים אלה. טל' 08-9790074.

קורס תקשורת יהודית

מכון **שופר** ללימודי תקשורת פותח עתה את המחזור ה-18 של הקורס ללימודי תקשורת, פרסום ודוברות. את המחזורים הקודמים סיימו מאות בוגרים, ורבים מהם השתלבו בערוצי התקשורת. עם התפתחות התקשורת הדתית, יש ביקוש לאנשי-מקצוע בתחום זה, בעלי רקע תורני ועולם ערכים יהודי. טל' 03-9678555.

תשבצים יהודיים

מר **עוזי קייש** מרחובות מפיץ חוברות תשבצים ותפוזרות בנושאי יהדות, ועתה אף העלה את מיטבן לאינטרנט. הכתובת: www.tashbetz.8m.com. טל' 08-9456080.

זמני השבוע

ירושלים ת"א חיפה באר-שבע אילת ניו-יורק
כניסת השבת 7:01 7:16 7:09 7:17 7:10 7:54
צאת השבת 8:15 8:18 8:19 8:16 8:11 8:58

פרקי-אבות: פרק ג

פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il

דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

העוצמה שבתוך הכאב

תשעה באב הוא חלק בלתי-נפרד ממערכת הערכים של הקיום היהודי כעם וכאומה. הוא מנקז אליו את כל הצער והכאב שעבר העם היהודי, והכאב גם הוא חלק מתודעתנו

את נשמתו של העם היהודי. בשם התרבות וה'השתלבות במרחב' ניסו לבולל את העם היהודי ולרוקנו מתוכו. אבל יהודים מאמינים קמו נגדם והצליחו להחזיר את העם לדרך הישר ולטהר את המקדש והארץ, אף שהיו מעטים מול רבים וחלשים מול גיבורים.

אנחנו נזכרים בגזרות הרומאים. מעצמת-על שניסתה אף היא לדכא את רוחו של העם היהודי, על-ידי חקיקת חוקים נגד מצוות התורה. אבל לעם-ישראל היה ברור ששום חוק אינו יכול לעמוד מול חוקי התורה. יהודים מסרו את נפשם כדי לשמור את התורה ומצוותיה, על-אף גזרות המלכות.

תקווה גדולה

על פנינו חולפים פרקים מעברנו נורא-ההוד. ההפכפכנות של הגויים. יום אחד הם ידידים, ולמחרתו שונאים מושבעים. ספרד, למשל. היהודים הגיעו בה לשיא ההשתלבות החברתית ולצמרת השלטון. ופתאום באה האינקוויזיציה.

וכך אנו מגיעים לדורות האחרונים. רוסיה ומוראותיה. גם שם מלחמה ברוח היהודית ובחיי התורה והמצוות, אבל יהודים מוסרים את נפשם ומפירים את האיסורים, אף שרבים מהם משלמים על כך בחייהם ובחירותם.

ואחר-כך השואה האיומה. אנו רואים איך היהודים נדחקים אט-אט אל הנורא מכול. הם מתפתים להאמין לשלטון הרשע, מתוך הנאיביות והאופטימיות המסורתית. אין הם מסוגלים להאמין לאזהרות המעטים שרואים את האסון המתקרב.

סקירה זו מולידה תחושות צער על הסבל הנורא שעבר עלינו, אך יש בה גם תקווה גדולה; שכן דווקא ההיסטוריה היהודית מוכיחה שאחרי כל ירידה באה עלייה, ומתוך היגון והייסורים צמחה תמיד הישועה. מיום זה אנו שואפים גם עוצמה אדירה, את הנחישות היהודית עתיקת-היומן, שמביאה אותנו בסוף כל המסע אל הגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח-צדקנו.

אם תשאלו צעירי ישראל מצי מהו תשעה באב בשבילו, מן-הסתם תיענו במשיכת-כתפיים. אולי ימלמל משהו על חורבן בית-המקדש, אך אין הוא חש שיום זה בעל-משמעות בעבורו. בעיני רבים זה יום של 'כפייה דתית' — פתאום, בעיצומה של חופשת הקיץ, סוגרים להם את אתרי הבילוי ובתי-העניינים, בגלל איזה בית-מקדש שנחרב לפני אלפיים שנה.

חבל, כי תשעה באב הוא חלק בלתי-נפרד ממערכת הערכים של הקיום היהודי כעם וכאומה. גם אדם לא-דתי יסכים שהקיום היהודי מחייב שמירה על מסורת בסיסית כלשהי — ברית-מילה, בר-מצווה, יום-הכיפורים, חגים ומועדים, מזוזה וכיוצא באלה. בלא כל אלה, מה משמעות היותנו יהודים? ובכן, לרשימה מינימלית זו יש להוסיף גם את תשעה באב. יום זה מוסיף להווייה היהודית את הכאב על ההיסטוריה רוויית-הסבל של עמנו ואת התקווה לגאולה.

פרקים כואבים

תשעה באב מנקז אליו את כל הצער והכאב שעבר העם היהודי באלפי שנות קיומו, כאב שגם הוא חלק מאיתנו ומתודעתנו הקולקטיבית.

אנו נזכרים במרגלים, שהוציאו את דיבת הארץ רעה, וגרמו לעם לבכות בליל תשעה באב. חטא זה, "וימאסו בארץ חמדה", עיכב את הכניסה לארץ ארבעים שנה, גרם בעקיפין למותו של משה רבנו, ועקב כך גם נמנעה האפשרות שהכניסה לארץ תהיה גם הגאולה השלמה.

אנחנו נזכרים בבתי-המקדש שחרבו בגלל ההתנתקות ממסורת ישראל ומשמירת התורה והמצוות, וחקי תרבויות זרות. שנאת-החנים, שהחריבה את הבית השני, עדיין מרקדת בינינו ומשמשת לנו תמרור אזהרה ודרבון לתקן את סיבת החורבן על-ידי אהבת-חינם.

אנחנו נזכרים ביוונים ומתייוונים, יהודים שעשו יד אחת עם שונאיהם של ישראל וביקשו לעקור

ברכת הקב"ה וברכת משה

אלא רצון ה' הוא שייווצר החיבור בין הגבול ובין הבל-גבול. עיקרה של עבודת ה' היא קיום המצוות, המוגבלות במספר ומוגדרות בהגדרות מדודות. עבודה זו מרוממת את העולם המוגבל, קושרת אותו עם הקב"ה ומביאה אותו לידי שלמות. ואז באה עבודת התשובה ומוסיפה לתוך השלמות המוגבלת הזאת את המימד הבלתי-מוגבל.

תוספת יתרה מן העיקר

ברכתו של משה מייצגת אף היא את השלמות של הבריאה המוגבלת ("אלף פעמים"), ואז באה ברכתו של הקב"ה ומוסיפה לתוך השלמות הזאת את הגילוי האין-סופי והבלתי-מוגבל – בלי קצבה.

על-כן מכונה ברכתו של הקב"ה "תוספת יתרה מן העיקר". רצון ה' הוא שהאדם יביא את עצמו ואת העולם המוגבל לידי שלמות, אף שהיא מוגבלת, וזה העיקר. לאחר מכן הוא מכניס לתוך שלמות מוגבלת זו את 'תוספתו' האין-סופית, ה"יתרה מן העיקר".

(לקוטי שיחות כרך יט, עמ' 24)

אולם מלשון המדרש לא עולה שברכת משה וברכת הקב"ה נחלקת לזמנים ולמצבים שונים, אלא נראה שהן חלות בזמן אחד ובאותו מצב, וכל ההבדל ביניהן – שברכת משה "משלי" היא ואילו הברכה השנייה היא של הקב"ה. וכך עולה גם מהפסוק "והיה מספר בני-ישראל... אשר לא יימד ולא ייספר" – שבעת ובעונה אחת יש כאן "מספר" (מוגבל) ועם זה הוא "לא יימד ולא ייספר" (בלתי-מוגבל). ועל כך נשאלת השאלה, מה מוסיפה הברכה המוגבלת על ברכה בלתי-מוגבלת?

חיבור הגבול והבל-גבול

גם בעבודת ה' קיימים שני העניינים הללו. עבודה בבחינת "מספר" היא קיום המצוות, שניתנו במספר תרי"ג וחל איסור להוסיף עליהן או לגרוע מהן; ואילו עבודת-ה' בבחינת "לא יימד ולא ייספר" היא עבודת התשובה, שאין לה הגבלה. גם כאן אפשר לשאול אותה שאלה: אם יש לנו עבודה בלתי-מוגבלת, עבודת התשובה, למה לנו לקיים את המצוות שבאו במספר ובהגבלה?

קראת הכניסה לארץ בירך משה את ישראל: "ה' אלוקי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דיבר לכם". המדרש אומר, שכאשר שמעו זאת בני-ישראל טענו למשה: "הקב"ה לא נתן קצבה לברכותינו ואתה אמרת אלף פעמים?! אמר להם: מה שבירכתי אתכם – משלי בירכתי, כשיבוא הקב"ה – יברך אתכם כאשר דיבר לכם".

תשובתו זו של משה דורשת הסבר: אם הקב"ה מברך את ישראל בברכה שאין לה קצבה, ברכה בלתי-מוגבלת, מה מוסיפה עליה ברכתו של משה "יוסף עליכם ככם אלף פעמים", הלא היא נכללת ובטלה לחלוטין בתוך ברכתו האין-סופית של הקב"ה?

בעת ובעונה אחת

יש המפרשים שברכת משה וברכתו של הקב"ה אכן אינן חלות ב-בזמן. לפי הסבר אחד, ברכת הקב"ה תלויה בקיום התורה והמצוות, ואילו ברכת משה לא מותנית. הסבר אחר: ברכת משה היא בעולם הזה, וברכת הקב"ה – לעתיד לבוא.

מן המעייין

נושא השבוע: בין-המצרים

אמרת השבוע

תוכחה לענווים

אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש דיבר פעם אחת על הצורך שכל אחד ואחד יעורר את ליבו של זולתו לשמירת התורה והמצוות. הגיב אחד הנוכחים: "לא כל אחד יכול לומר דברי תוכחה. משה רבנו ידע להוכיח את ישראל, האם יש לנו הכוח לזה?".

הגיב הרבי:

"על משיח-צדקנו נאמר 'והוכיח במישור לענווי ארץ'. אם הם ענווים ושפלי-רוח, מדוע יצטרך המשיח להוכיחם? אלא תוכחתו תהיה למי שהשתמשו בענווה שלא במקומה, ונמנעו מלהוכיח את הזולת באמרים 'מי אני ומה אני'. את ה'ענווים' האלה יוכיח המשיח. כי כל יהודי חייב לעורר את ליבו של הזולת, ולכל אחד ואחד הכוח לכך".

ייסורי לידה

"אלי ציון ועריה כמו אישה בציריה" (מן הקינות). יש שני מיני ייסורים: יש חבלי מיתה, שהם כולם צער ומקרבים את סוף החיים; ויש חבלי לידה, שבהם הצער מהול בשמחה, כי הם מקרבים את הלידה של חיים חדשים. צערה וייסוריה של ציון הם צערה של "אישה בציריה", של חבלי לידה.

(קדושת לוי)

נולד ה'עני'

"אני הגבר ראה עני בשבט עברתו" (איכה ג,א). חז"ל אומרים כי בתשעה באב נולד משיח הנקרא "עני ורוכב על חמור". בתוך החורבן של "שבט עברתו" כבר רואים את ה'עני' – את הניצוץ של הגואל העתיד לבוא.

(מיני תורה)

לדאוג לכל יהודי

בזמן הזה של עקבתא דמשיחא ממש, חובה על כל יהודי לדרוש בטובת זולתו, ולעוררו לתשובה, כדי שלא יצא מכלל ישראל.

(היום יום)

מגילת עראי

כל המגילות נכתבות על קלף, חוץ ממגילת איכה שהיא נקראת מן החומש. שכן אנו מקווים בכל יום להיגאל מהגלות ולהפוך את יום החורבן ליום שמחה. לו כתבו את מגילת איכה על קלף, נראה היה שאנו מתכוננים חלילה להשתמש בה שנים רבות.

(לבוש)

מגלות לקביעות

ימי "בין המצרים" הם שלושה שבועות, מספר המורה על קביעות וחזקה (שלושה). רמז יש כאן: הכוונה הפנימית של החורבן והגלות היא המעלה והיתרון של בית-המקדש השלישי, ירידה לצורך עלייה.

(ספר השיחות תנש"א)

גאולה מתוך הצרה

הגאולה באה מתוך הצרה, ככתוב (ישעיה נט, ט"ז): "כי יבוא כנהר צר... ובא לציון גואל", לכן בסדר תפילת שחרית אומרים "יענך ה' ביום צרה", ולאחר מכן "ובא לציון גואל".

(אור-התורה)

"כן יהיה"

פעם אחת שבת רבי יצחק-מאיר מזינקוב בעיר קמיניץ. קהל רב של חסידים ועמך ישראל התקבץ לקראת אותה שבת בקמיניץ ובא לבית-המדרש שבו ערך רבי יצחק-מאיר את שולחנו, כדי ליהנות מזיוו ולספוג את דברי התורה וההתעוררות שישא.

בעיצומה של סעודת יום השבת ביקש רבי יצחק-מאיר להביא לפניו את הספר 'עבודת ישראל' של המגיד מקו'ניץ. "מעטים הם היודעים אילו אוצרות טמונים בספר נפלא זה", אמר רבי יצחק-מאיר לסובבים אותו והוסיף: "ובכלל מעטים הם היודעים את רום-ערכו של המגיד הקדוש מקו'ניץ".

בעודו ממתין שיובא לפניו הספר, אמר רבי יצחק-מאיר: "אבי-מורי (ה'אוהב ישראל' מאפסת) פקד עליי שנה אחת, בערב שבת-קודש פרשת דברים, היא שבת חזון, לנסוע לקו'ניץ ולעשות את השבת במחיצת המגיד. בעת שהייתי שם חזיתי במר-עניי במופת שימי שחולל המגיד. ראיתי כיצד עיניו הקדושות צופות חדר-ילב ופיו מחולל ישועות כבירות".

היטו הכול את אונניהם לשמוע את דבר המעשה שסיפר רבי יצחק-מאיר מזינקוב:

"עשר שנים חלפ-עברו מאז נישאו יעקב-ברוך זוגות זה לזה ועדיין לא נפקדו בפרי-בטן. יעקב-ברוך, שאדם שבור היה, הצליח להסוות את עיצבון-ליבו ולמראית עין הקרין שמחת חיים. לעומת זה, רעייתו ברה כתוכה — מרה הייתה בליבה ועצבות קבועה נשקפה מעיניה.

"יום אחד לחשה ידידה קרובה על אוחנה: 'תמחה אני עליך שיושבת את בחיבוקי-דיים ואינך עושה דבר להיושע'. תלתה בה המסכנה זוג עיניים משתאות. 'וכי מה עוד יכולה אני לעשות שלא עשיתי? רופאים פקדתי, סגולות קיימתי ואת ספר התהילים שלי כבר מזמן הרטבתי בדמעות!'... 'סעי אל המגיד הקדוש מקו'ניץ', יעצה לה החברה, 'דבים מאוד כבר נושעו מברכותי!'

"כששב אותו יום יעקב-ברוך לביתו הופתע למראה פניה הקורנות של אשתו. "לשמחה זו מה עושה?", שאלה בזוהרות. "בקרוב, אם-ירצה-ה', ניוושעו! ענתה לו בלהט. 'אסע אל המגיד הקדוש מקו'ניץ ולא אעזוב את ביתו עד אשר אשמע מפיו ברכה מפורשת לזרעא חיא וקיימא'. 'לו יהי', אמר לה יעקב-ברוך בקורטוב של ספקנות.

מאבל לציפייה

החסידות מראשיתה הרחיקה את העצבות וחיפשה תמיד דרכים להרבות בשמחה. בימי בין המצרים חיפשו גדולי החסידות כל דרך אפשרית לצמצם את האבלות למינימום ההכרחי על-פי ההלכה, ובוודאי לא לשקוע ב'חגיגות' של אבל ודכוך-רוח.

מכאן המנהג החסידי לערוך סיומי מסכתות בתשעת הימים שבין ראש-חודש מנחם-אב לתשעה באב, שכן כך אפשר להוסיף שמחה של מצווה מותרת בימים אלה (אם-כי מנהג ח"ד שלא להשתמש בהיתר זה לאכילת בשר ולשתית יין, אלא לעצם השמחה שבאה על-ידי סיום מסכת בתורה). יש אומרים שאף המנהג ליידות 'בערעלאך' (פירות קוצניים קטנים) בתשעה באב מבטא את השאיפה שלא לאפשר לציבור לשקוע יתר על המידה ביגון ובצער.

קח את ה'חג' הזה

על רבי ישראל מרוז'ין מסופר שהיה דוחה מאוד את העצבות והיה מדבר תמיד בגנותה ובשבח השמחה. כשהגיע תשעה באב, לא יכלו כמה מחסידיו להרשות לרגשי התוגה והעצב להשתלט עליהם וחיפשו דרכים לשמח את ליבם. הם החליטו להשתעשע בדרך מקורית: מפתח הגג של בית-המדרש שלשלו חבל ועניבה בקצהו, וכשהיה מישוה נכנס פנימה היו 'לוכדים' אותו בחבל ומרימים אותו למעלה...

בתוך כך נכנס הצדיק לבית-המדרש. העומדים על הגג לא יכלו לזהותו מלמעלה והרימו גם אותו אל-על. רק כשהיה כבר באוויר זיהו אותו ומיהרו להורידו, כשכל גופם רועד... כשהורד הצדיק, נשא עיניו למרום וקרא: "ריבנו של עולם, הרי אתה רואה שבניך אינם רוצים ב'חג' הזה; טול אותו אפוא מהם"...

ועוד מסופר על רבי שלמה מקרלין שביקר פעם אחת בתשעה באב אצל רבנו הזקן בעל התניא. באותם ימים שהה שם גם החסיד הידוע ר' שמואל מונק'ס, שהיה 'חסיד שובב' ושנון. בזמן אמירת הקינות יידה 'בערעלאך' לכל עבר, ובלי כוונה פגע אחד מהם גם ברבי שלמה. הצדיק הקפיד על כך ואמר לרבנו הזקן: "בגלל אברכים כאלה נחרב בית-המקדש". רבנו הזקן לא השיבו דבר.

למחרת הציע רבנו הזקן לרבי שלמה לצאת אל היער. הם נכנסו פנימה, ופתאום שמעו ממרחק קול בוכה מרה. הם התקרבו ושמעו שהאיש מקונן על חורבן בית-המקדש, וקינתו מזעזעת את הלב. כשהגיעו אליו, ראו שזהו ר' שמואל, היושב בתוך קן נמלים, וכולו שקוע באמירת הקינות. הגיב רבי שלמה ואמר: "בגלל אברכים כאלה יבנה בית-המקדש".

הושיעה את עמך

חסידים השתדלו להפוך את הכיוון, ובימים אלה להעביר את הדגש מהעצב על החורבן לכיסופים לגאולה. אמר פעם כ"ק אדמו"ר הרי"צ: "הכלי לביאת המשיח הוא — אחדות. ובפרט כאשר בני-ישראל יתאחדו וכולם ידברו אודות משיח — ימשיכו ברצון השם יתברך את הגאולה השלמה על-ידי משיח גואל-צדק במהרה בימינו" (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 330).

בהזדמנות כלשהי הסביר הרבי מליובאוויטש מדוע נהגו בדורות האחרונים להשתמש בפסוק 'הושיעה את עמך' כשרוצים לספור עשרה למניין. וכך אמר: פעם נהוג היה למנות עשרה למניין בעזרת הפסוק 'ואני ברוב חסדך אבוא ביתך, אשתחוה אל היכל קודשך, ביראתך' (שיש בו עשר מילים), אך לאחרונה נהגו לומר את הפסוק 'הושיעה את עמך וברך את נחלתך, ורעם ונשאם עד העולם'. מה הטעם לשינוי? מפני שבדורות הראשונים בחרו בפסוק המתאים לתפילה בבית-הכנסת, ואילו בדורות האחרונים, כאשר מתקרבים והולכים לביאת המשיח, הרי הדבר הראשון שאומרים בהתאספנו לבית-הכנסת לתפילה, הוא תפילה לגאולה — "הושיעה את עמך!"

חצות היום. זו עת-רצון בדוקה, וכדאי לך להמתין לשעה זו. אר-אז תיכנס לחדר הצדיק, תמתיני שם בדממה, וכשיסיים את קריאתו, תפני אליו בענייך, ונראה איך ייפול דבר'.

"שמעה האישה, פנתה לאכסניה בעיר והחלה מכינה עצמה לקראת הכניסה אל הקודש. בלב מורתח קראה פרקי תהילים, ושפכה דמעות כמים. כל הלילה התקשתה לעצום את עיניה מעוצמת המתח הנפשי שאפף אותה. בבוקר השכם קמה ממיטתה, התפללה שחיות וזורה אל ספר התהילים.

"לקראת חצות היום פנתה אל בית המגיד מקו'ניץ. מנהגו של המגיד היה לקרוא את הפרשה מתוך ספר-תורה כשר. הגבאי היה נוטל ספר-תורה מן הארון ומכניסו לחדר המגיד, כשתלמידיו סובבים אותו. עמד המגיד סמוך לשולחן, שעליו הונח ספר-התורה, והחל בקריאת פרשת דברים בהתלהבות רבה ובדבקות עצומה.

"לפתע נפתחה הדלת והאישה נכנסה פנימה בלוויית הגבאי. היא נעמדה בפתח החדר, מאחורי המגיד. המגיד לא ראה ולא שמע כיצד נכנסה האישה פנימה. כל-כולו אחוז היה בפסוקים ובכוונת הקריאה.

"כשיסיים לקרוא התיישב על כיסאו וקרא: 'הביאו לפניי את האישה'. התייבבה זוגתו של יעקב-ברוך לפני הצדיק. 'שמך הוא לאה בת זיסל', שאל-אמר המגיד. 'כן', ענתה בהשתוממות האישה, שמעולם לא הציגה את שמך, לא לפני הצדיק, לא לפני הגבאי ולא לפני איש אחר בקו'ניץ. 'באת לכאן משום שאת מבקשת את ישועת ה' להיפקד בילדים', הוסיף ואמר המגיד. 'כן', ענתה האישה בהתרגשות גוברת והולכת, 'זוהי תפילתי ובקשת'.

"שתיקה השתררה בחדר. כעבור רגע נשמע קולו של המגיד: 'אם כן, דבר פקודתך וישועתך כבר נתפרש בפרשת השבוע. הנה זה עתה קראתי את הפסוק 'וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה'. 'וטפכם אשר אמרתם — אמרתם להיפקד בטף; 'לבו' — ראשית-יתבות לאה בת זיסל; 'יהיה' — כן יהיה! לכי לביתך וה' יתברך ימלא את בקשתך כנרמז בתורתו הקדושה'.

"נתמלא עיניה של האישה דמעות אושר. פסעה כמרחפת לאחוריה ויצאה מלפני הצדיק, מתוך אמונה ברורה ואיתנה כי קרובה ישועתה לבוא".

בתוך כך הובא אל השולחן הספר 'עבודת ישראל'. סיים רבי יצחק-מאיר מזינקוב את סיפורו ואמר: 'ועתה, לאחר שקיבלתם שמץ של מושג על גדולתו של המגיד הקדוש מקו'ניץ, הבה ואקרא באזניכם קטע קצר מתוך ספרו — דברי אלוקים חיים ממש!".

"הקשיב לה הגבאי באורך-רוח ובהערכה עמוקה על נחישותה ומאמציה לעשות את כל הדרך הארוכה מעיריית מגוריה ועד קו'ניץ. 'שמעיע-נא לעצתי', אמר לה, 'מחר, ערב שבת-קודש, קורא הצדיק שמו"ת (שניים מקרא ואחד תרגום) לאחר

"שבועות היטלטלה האישה בדרכים עד שהגיעה ליעדה. בבואה לקו'ניץ לא התעכבה כלל למנוחה מעמל הדרך, אלא מיד פנתה לבית-המדרשו של המגיד. ניגשה אל הגבאי ושטחה לפניו את צרתה, וביקשה להיכנס מיד אל הצדיק.

האם אנחנו מוכנים?

היא עוברת למבנה בית-המקדש, מהחומות החיצוניות ועד קודש-הקודשים; סדר עבודת הכוהנים והלוויים וכו'. ולבסוף – סיבת חורבן הבית (שנאת-חנים) והצורך בחיזוק האחדות בעם-ישראל, כדי לבטל את הגלות ולהחיש את בניין בית-המקדש השלישי.

תמו הלבטים

לצד הפצת הסדרה (במחיר עלות), השניים מקרינים הקרנות ציבוריות על מרקעי-ענק. "אנשים מכל החוגים יושבים שעתיים תמימות וצופים בהתרגשות גדולה", אומר ר' עודד. "יש החוזרים להקרנה שנייה ושלישית, כדי לקלוט את הפרטים הרבים. כוהנים באים אלינו ואומרים שסוף-סוף הבינו את התפקיד שיהיה להם בבית-המקדש השלישי".

ר' יוחאי: "בהקרנה אחת פרצה אחת הצופות בבכי שהפריע לשכנותיה, ונאלצה לצאת מהאולם. פגשתי אותה בחוץ ושאלתי לסיבת בכייה. היא אמרה: 'לפני כמה שנים חזרתי בתשובה ומאז היו לי לבטים רבים על הצעד שעשיתי. היום תמו הלבטים. כעת אני יודעת מדוע התחלתי לשמור מצוות ומהי ציפייתי האמיתית – בניין בית-המקדש'".

בית-המקדש בכתחילה. עמרוסי (מימין) ושמרון

קוליים, כדי להעשיר את החוויה. מכאן הגענו לרעיון של הפקת סרט בתקליטורים".

המקדש בשעתיים

התוצאה מרשימה בהחלט – מאה ועשרים דקות של צפייה מהנה ומאלפת. בתהליך הביצוע נעשה שילוב של צילומים חיים עם הצגת דגמים ותמונות מרהיבות (בעיקר של 'מכון המקדש') של בית-המקדש וכליו, עם קטעי שירה ונגינה מרגשים.

הסדרה נפתחת ברקע ההיסטורי, החל מהמשכן שבנה משה רבנו ועד חורבן הבית השני. לאחר מכן

ימי בין המצרים היה בעבר בעיקר אופי של צער ואבל על החורבן. הרבי מליובאוויטש קרא להוסיף לזה את הציפייה לבניין בית-המקדש ואת הגעגועים לגאולה, בעיקר על-ידי עיסוק בלימוד ענייני בית-המקדש. ואכן, בשנים האחרונות התרחב מאוד העיסוק בהלכות בית-המקדש, צורתו וכליו – במיוחד בתקופה זו של 'שלושת השבועות'.

'בית-המקדש בפתח! האם אתה מוכן?' – זו סדרה של שלושה תקליטורים שהופיעה מטעם עמותת 'תודעת המקדש', שמנהלים אותה שני אברכים מהיישוב אלעד, ר' עודד עמרוסי ור' יוחאי שמרון. הראשון, מורה ומוסר שיעורי תורה, מופקד על התוכן, וחברו – על הצילום וההפקה. את העריכה המעשית של התקליטורים עשה שי זמיר, במקורו בן קיבוץ גבעתיים, עורך סרטים מקצועי, שבימי עריכת הסדרה התקרב לחיי תורה ומצוות.

עולם חדש

"הגעתי לעסוק בעניין כמעט באקראי", מספר ר' עודד. "בשיעורי התורה שלי התחלתי יום אחד ללמד את מסכת מידות, העוסקת במבנה בית-המקדש. זה היה לי עולם חדש לגמרי, ולמשתפתי השיעור – סוגיה מרעננת ומרתקת. אט-אט נשאבתי אל תוכה. למדנו גם את מסכת תמיד ו יומא ותמונת בית-המקדש וסדרי עבודתו התבהרה והלכה אצלי. שיתפתי בעניין את חברי יוחאי והחלטנו להביא נושא חשוב ולא-ידוע זה לתודעת הציבור הרחב".

"התחלנו בסדרת הרצאות, מלוות תמונות ומוצגים", אומר ר' יוחאי. "בהמשך החלטנו להוסיף אפקטים

המקום יודאיקה שלך
 יודאיקה - כפר חב"ד וק"מ
 JUDAICA KPAR CHABAD

לתשמישי-קדושה ומוצרי יהדות

משלוחים לכל רחבי הארץ והעולם

תפילין * מזוזות * ספרי-קודש * כלי כסף * קלטות וידאו חינוכיות ותקליטורי מחשב * משחקים חינוכיים

הזמנות טלפונית מתקבלות בין השעות 10:00-18:00 ונשלחות באותו יום

טל' 03-9606120

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

שנאת-חנים ותיקונה

שאלה: מרבים לדבר על שנאת חנים. מה פירוש 'חנים', הלא תמיד יש סיבה לשנאה?!

תשובה: התורה מצווה לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו, ולחוס על כבודו ועל ממונו כפי שהאדם חס על כבוד עצמו וממונו, שנאמר (ויקרא יט, יח): "ואהבת לרעך כמוך". אסור מן התורה לשנוא אדם מישראל, שנאמר (שם, פסוק יז): "לא תשנא את אחיך בלבבך". ואם הוללת מספק לך 'סיבה' לשנאה? כתב הרמב"ם: "כשיחטא איש לאיש, לא ישנאו וישתוקו, אלא מצווה עליו להודיעו ולומר לו 'למה עשית לי כך וכך?', שנאמר (בהמשך הפסוק הנ"ל): 'הוכח תוכיח את עמיתך'. ואם חזר וביקש ממנו למחול לו – צריך למחול, ולא יהיה המוחל אכזרי".

אולם: "מי שחטא עליו חברו ולא רצה להוכיחו ולא לדבר לו כלום מפני שהיה החוטא הדיט ביותר, ומחל לו בליבו ולא שנאו ולא הוכיחו – הרי זו מידת חסידות. לא

הקפידה תורה אלא על המשטמה".

סתם שנאה יכולה להיות מפני פרט (טעם) מסויים. הכוונה ב'חנים' היא לשנאה כללית – למצב שבו אין לאדם 'סיבה' לשנוא את הזולת, שאינו פוגע בו במאומה, ובכל-זאת אינו יכול לסובלו, לשתף פעולה עמו או אף לשמוע את דעתו, כי הוא רואה בו 'מתחרה' (במקצועו, בתורתו, בעסקנותו וכדומה), ועצם מציאותו בעולם מצרה לו. זה, בסיסה של שנאת-חנים, ולאחר מכן באים או ממצייאים נימוקים כדי לחפות על כך. שנאה זו קשה מכל שנאה אחרת, והיא שהחריבה את בית-המקדש, ועודנה מרקדת בינינו.

תיקון שנאה זו צריך להיות בנקיטת הקצה הנגדי – אהבת-חנים. גם כאשר (לכאורה) לא נראית שום סיבה לאהוב יהודי פלוני, צריך לעשות זאת – למען ה', למען עם-ישראל ולמען קירוב הגאולה השלמה במהרה בימינו.

מקורות: יומא ט, ב. רמב"ם הל' דעות פ"ו ה"ז ופ"ב ה"ב. שו"ע אדמו"ר הזקן או"ח ס"י קנו ס"ה-ו. ספר המאמרים תרבי"ט עמ' ס, ריא. אג"ק ח"ד עמ' תה, תמ וד.

"שולחן שבת" עושה לכם שבת אחרת

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ללא תוספת דמי משלוח): "יודאיקה", 03-9606120

